

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

De Statv, In Qvo Iaponii Christiani Fvervnt ante hanc persecutionem, &
quæ illius fuerit origo. Capvt I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

DE STATV, IN QVO IAPONII
CHRISTIANI FVERVNT

*ante hanc persecutionem, & quæ illius
fuerit origo.*

CAPVT I.

Vo perfectius recentis huius persecu-
tionis principiū atq; origo intelliga-
tur: sciendum est, cum Taicosama Ia-
poniæ monarcha ante decennium ob
legis Euangelicæ prædicationem nos
oēs sub pœna mortis toto Iapone excedere iussit, vi-
sum esse ViceProuinciali alijsq; Patribus, minimè id
tēporis deferendos esse Christianos, ac proinde nulli
prorsus regno excedendum: Tamen vt aliquo modo
iræ regiæ cederetur, nec contemni eius edictum vi-
deretur, atq; ita mala omnia, quæ Dominis Christia-
nis adhuc statum suum obtinentibus, auerterentur,
ordinauit idem Viceprouincialis, ne pallijs vel supe-
rioribus, quas vocant, vestibus, sed prælongis tantum
togis, more apud Iapones recepto, dū suo ritu seculo
renunciant, vteremur; atq; hac ratione in colēda vi-
nea Domini, vt ante, persisteremus: planè enim con-
fidebamus Regem, vbi didicisset nos hoc habitu re-
mansisse, ac proinde quadantenus suo edicto paruif-
se, totam rem dissimilaturum. Eandem ob causam
Meaci & Ozacæ, vbi post hoc edictum Residentia
sunt fabricatæ, nullam tamen excitauimus publicam
Ecclesiam, sed tantum priuatū sacellum ad sacrū Mis-
sæ faciendum, & sancta sacramenta administrāda: ad-
iuncta forinsecus aula, in qua cum populo ageremus.

A s

Hac

Hac moderatione cautioneq; , atque imprimis quod delitesceremus, effectū est, vt immunes hactenus fuerimus ab omni periculo , tantaq; hoc decennio ad fidelium numerū accessio facta sit, vt plura quam sexaginta quinq; hominū millia (vti liquet ex litteris hactenus missis) sacris baptismi aquis sint abluta: exclusis infantibus, qui parentib. iam Christianis orti fuerunt. Neq; ignarus erat Rex nos omnes in Iaponia remansisse: sed factū sibi satis declarabat, quod lateremus, & mandati sui prauaricatores videri reformidaremus. Imò iam annus agitur quartus, quando animaduertens, quantū emolumēti ex naui Lusitanorū, quæ quotannis è China redit, in totā redundet Iaponiam, quaq; autoritate Patres, vtpote eorū concionatores & directores, apud eos valeant, quorum etiā opera pax & quies in mutuis Lusitanorum Iaponiorumq; commercijs hactenus alatur & conseruetur; confirmauit potestatem, duobus ante annis, ad P. Visitatoris preces concessam: nempe vt decem è Patribus ob causam dictæ nauis cōmorarentur Nangasachi, cum additamento, vt reædificaret Ecclesiam, quā ipse vno anno ante iusserat solo æquari. Adhæc in argumentum animi in nos reconciliati, Patri cuidam ad se aditū permisit: quem & honorificè recepit. Hac itaq; de causa, & ratione illorum decē quibus Nangasachi sedes cōcessa est, cum mediocri quiete in Iaponia è Societate viximus triginta quatuor supra centū, multasq; eius prouincias lustrauius, verbū Dei disseminando nostrisq; ministerijs Christianos adiuuando; ardoremq; nostrum ita temperauimus, vt semper quod superiores optabant, plus boni communis, hoc est, vt hæc Ecclesia tot laboribus & sudoribus planta-

plantata sarta tecta conseruaretur, quam priuatæ consolationis, in profundendo pro Christo sanguine, rationem haberemus, quod tandem longè facilius videbatur futurum: satius enim sit semel iugulū præbere carnifici & occumbere, quàm quotidie mori inter tot pericula & ærumnas, quas pro seruando vel augendo Christianorū numero sustinere oportet. Atque hic erat rei Christianæ status, quando ex primaria vrbe insularum Philipp, dicta Manila, quatuor Patres ex S. Francisc. familia, vocati nudipedes, tanquam Legati à Philippinarum Gubernatore ad Regē Iaponiæ missi, appulerunt. Fuere Patres illi à Rege, quemadmodum Legatis cōueniebat, recepti perhumaniter. ac tandē indicauit illis, vt ad suas Philippinas reuerterent; nolle se diuulgari Legem nostrā in suo imperio; ideò & homines de Societate nostra ex suo mādato exulare, nec nisi ob nauē Chinesem se paucis quibusdā Nangasachī sedem permisisse. Verū cum Patres vrgerent, sibi minimū copiam fieri à sua Excellentia, velut externis omnib. spectandi magnifica & splendida vrbis Meacensis opera, vt ad suos reuersi ea prædicare possint; subiecit vanissimus Taicosama, sibi vehemēter id aridere, imò libenter attributurū sumptus ad eam profectionem necessarios. Hac ergo potestate freti se in viam, Meacū versus dederunt: vbi aliquot menses diuersati sunt in edibus cuiusdā Equitis gentilis, qui vna cum alio quodā amico illis fauebat, eo quod ambo auctores illis fuissent, vt in Iaponiā venirent. Tempore hac ratione elapso, quoniā in hospitio multa patiebantur incōmoda, tandem Patres postularunt tantum loci, quantum satis esset ad domicilium aliquod excitandū, sibi assignari. assignatus est percommodus, sed cum adiuncta cautione, ne S. Euangelium prædicarent.

Verum iuuantibus quibusdam Christianis , non dubitarunt postea & Ecclesiā fabricari, & quia id putabant ad maiorem Dei gloriam fieri, nullis amicorū consilijs potuere ab instituto suo reuocari. probè enim amici illi norant Patribus illis nullam à Rege fabricandæ Ecclesiæ potestatem factam esse; satiusque facturos si sacellum tantum aliquod commodū, sed à conspectu hominū remotum, exstruerent, ne res tandem ad aures Taicosamæ permaneret. Educta deinde ad culmē Ecclesiæ cœpere dicti Patres publicè perinde atq; si plenam facultatem à Rege obtinuissent, annunciare Euangelium, permoti desiderio & zelo miseras has animas iuandi, accensiq; quinq; sanctorum eiusdem ordinis Patrum exemplo, qui dum incredibili fortitudine per Africam doctrinam Christi prædicarent, à Miramolino rege Maroccano proprijs manibus fuere contrucidati. Cæterum nostri, cum animaduernerent hac ratione non ipsos modo, sed societatem totam, atq; omnes Christianos in summū capitis fortunarumq; discrimen adduci: nec alio inclinare res, quam ut vno momento pessum irēt, quæ tantis sudoribus, & tot annis erant ædificata, proposuerunt iā dictis Patribus (q̃ caritas ab ijs postulabat) ut sedulo expenderent, conueniatne publicè religionem Christianam, post regiā prohibitionem, etiā ex mero martyrij desiderio diuulgare, causamq; Taicosamæ præbere nouam persecutionem contra Christianos Meacenses moliendi, quorum multi erant genere nobiles & recenter cōuersi. Quod reuera futurum, plus quam probabile erat, si ad eius aures perferatur nullam edicti sui rationem haberi. Idem eis indicarūt duo illi Equites, qui Manila eos adduxerāt, sub-

DE MORTE 26. CRUCIFIXORVM. 5

subueriti nimirum, ne & ipsi in discrimē capitis uenirent, q̃ Patres illos in regnum suum adduxissent. Imo primarij Domini, atq; adeò ipsi aulæ gubernatores beneuolē eos cōmonescerunt: eo q̃ modus ille agendi (aiebant dicti Domini) esset exoticus & insolitus in Iaponia. Nec parum occasione huius rumoris creuit ingens ille conuersionis ardor in omni genere hominum, qui à nostris doctrinæ Christianæ rudimentis erant imbuti, & sacris aquis eluti. Quod obseruarent quidē Gubernatores, sed quia animaduertebant nos rationem aliquā habere potestatis sæcularis, dissimulabant; interdum nos benigne cōmonentes ut cautē & consideratē in conuersione Christianorum procederemus. Hæc prima fuit huius procellæ occasio. Alteram nō inferiorem præbuit Iacuinus Regis Medic⁹, insignis Epicureus, & omnium diuinarū humanarūq; legum hostis capitalis, ac imprimis earū quæ acrius pugnant cum carne & sensib. Dēmon itaq; hoc homine tanquā instrumento in hac noua persecutione, uti & toto superiore decennio, vsus est, qui nullam passus est elabi occasionem hætenus nostris, omnibusq; Christianis extremam pernitiem machinandi. Peruersam eius voluntatē auget Regis fauor, apud quem admodum est graciosus: deinde facultates amplæ, quæ continenter nouis & splendidis muneribus cumulantur. Aluit hoc odium amor sectæ, quam, licet fictē, profitetur. Fuit enim è numero Bōziorum. Vnde & magnam opum suarum partem cōstituit expendere, in reparando quodam loco, olim à Nobunanga deuastato, dicto Figenojama, qui Meaco abest sedecim passuum millibus, & magnum quondam templorum Bonziorumque numerum continebat.

nebat. Dum igitur laborat in nouis ædificijs dæmoni excitandis, & simul reformidat, ne propagati Euangelij luce aliquando sectarum Japonicarum tenebræ discutiantur, fit vt acerbum illud odium in nos semel conceptum altius semper pectori infigat. Dum igitur ex vna parte Patres Franciscani pergunt palam, vt diximus, Euangelium annunciare: & ex altera multi etiam à nostris baptismi sacramento initiantur, ac generatim totus populus in sanctam fidem nostram propendere intelligitur, Iacuinus, stimulatus ab eo, qui omnibus nostris inuidet bonis, non potuit amplius venenum, quo cor eius rodebatur, suppressere, sed arrepta occasione tanto studio quæsitæ Christianorum nomen apud Regem detulit, non sine magno fidei detrimento.

Tertia causa nouæ persecutionis fuit, quam iam subiiciam. Anno superiore nonagesimo sexto in regno Tozza (insula è tribus Japoniæ maximis vna est, quo nondum lux Euangelij penetravit) appulit nauis, quæ ex Philippinis tendebat in Hispaniam nouā, vel Mexicum, destituta malo, remone, alijsque necessarijs instrumentis, ac demum tota præteritis tempestatibus conquassata, rimisque fathiscens. Vix nauis aduenerat, cum ilico Dominus loci certiore per litteras reddit Taicosomam, eamque illi offert mercibus opulentis refertam: Qui ne tam opima præda vnguibus suis eriperetur, confestim vnum è primarijs aulae suæ Præfectis, nomine Gemonogium amandauit, qui nauem inspiceret, & camerae Regiæ nomine omnes merces inuaderet: mos siquidem vetus Japonum est, vt Domino loci tantū cedant nauium ligna. Abijt Gemonogiū, omnibusque in Tozza quæ imperata

perata erant, perfectis, cum præda ad Taicosamam
 eo temporis puncto redijt, quo Iacuinus deterrima
 quæque in Christianum nomen erat molitus. Cum-
 quæ Gemonogius, iam alter iniquitatis minister, no-
 uis suspicionibus & falsis informationibus Christia-
 norum causam ob navis illius vectores grauaret, ac
 speciatim commemoraret, esse inter eos religiosos
 quosdam, qui velut Principum Christianorum ex-
 ploratores, legis suæ diuulgandæ causa aduenissent;
 factum est, vt Rex iam sponte incitatus, iram omnem
 effuderit in Christi fideles. Verum Pater cœlestis,
 benignus omnium, qui ob nomen suum affliguntur,
 protector prospiciens impēdentis persecutionis ini-
 tia, diuina prouidentia sua, qua suauiter omnia dispo-
 nit constituit, vt sub illud tempus Iaponiæ Episcopus
 Meacum se conferret, vt præsentia sua solaretur il-
 lam Ecclesiam, & sacra Confirmationis sacramento
 aduersus omnes hostiles incursus communiret. Ac
 profecto nouum quoddam robur, ac viuus fidei ar-
 dor in Christianorum pectoribus sensibilibiter postea
 apparuit, vt ex historiæ decursu liquebit. Talisque
 & tanta fuit Christianorum in dicto sacramento sus-
 cipiendo religio; vt nec interdiu, nec noctu bono
 illi Prælato quietem indulserint: tanto numero ex
 varijs, longeque remotis partibus aduolabant: mul-
 rumque operæ positum est, in cohibendo omnium
 ardore, ne vel minimus rumusculus ad aures Re-
 gis, vel intimorum eius perferretur. Atque hac de
 causa coactus est Episcopus primo quoque tempo-
 re aulam deferere. At non potuit dictus ardor
 ita comprimi, quin suboleret medico; qui quoque
 apud Taicosamam non conticuit. Atq; hæc fuerunt

tria

8 HISTORICA RELATIO DE

tria primaria puncta, ex quibus præsens afflictio originem traxit, & ad octauum Decemb. vt sequenti capite dicemus, Meaci tandem in apertum erupit. Cuius rumor & fama Nangasachum delata non est, nisi ad diem eiusdem mensis vigesimum sextum, quo festum agitur D. Ioannis. Primus autem nuncius allatus est per litteras quorundam mercatorum Sa-
caianorum gentilium, qui suos, quos vocant, Agentes in illo Emporio commonefaciebāt, vt nauis Chinen-
sis merces celeriter coemerent, quod admodum probabile esset insequenti anno non redituram. Re-
gem enim grauitè commotum in Patres, & iam mādasse, vt omnibus nares auresque præciderentur, ac
quotquot Meaci essent, è medio tollerentur, cæteri verò extra Meacum degentes Iaponia excederēt. Li-
teris autem his, quia non apertè declarabatur, num nostris, an Patribus Franciscanis (vtrique enim Meaci degebant) Rex infestus esset; multos dies anxij &
suspensi hæsimus, orationibusq; & sanctis sacrificijs rem Deo commendauimus, vsq; ad decimum quar-
tum diem Ianuarij anni nonagesimi septimi, quo à varijs Christianis litteræ allatæ sunt, quibus significa-
batur Patres Societatis decreto regio minimè contineri. Sed nec sic animi nostrorum qui Nangasachi degebant, acquieuerunt, donec ab ipsis Patribus
nostris Meacensibus litteræ afferrentur ad diē Ianuarij septimum decimum, ac deinde aliæ recentiores à quodam fratre nostro in hanc rē data opera à P. Or-
gantino amandato, vt tanquam oculatus testis minutè omnia, quæ accidissent, com-
memorare posset.

QVO